

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza — Wydział Neofilologii

Karol Moroz

nr albumu: 386956

Narodziny legendy
Sutra Platformy Szóstego Patriarchy Huineng

Praca magisterska na kierunku:

SINOLOGIA

Promotor:

dr Maria Kurpaska

Poznań 8 kwietnia 2016

Spis treści

Wprowadzenie	4
0.1. Pochodzenie <i>Sutry Platformy</i> oraz jej przekłady na język angielski	5
0.2. Wstęp techniczny	6
1. Biografie Huinenga	7
1.1. Biografia Huinenga według <i>Sutry Platformy</i> w wersji z Dunhuang	7
1.2. Analiza biografii Huinenga zawartej w tekście <i>Sutry Platformy</i> z Dunhuang . .	11
1.2.1. Wiersze Shenxiu i Huinenga	14
1.2.2. Analogie do biografii Konfucjusza	14
2. Analiza tekstu <i>Sutry Platformy</i>	16
2.1. Budowa Sutry	16
2.2. Nauki o medytacji	16
2.3. Bezforemne nauki	17
3. Historyczne reperkusje <i>Sutry platformy</i>	20
Glosariusz	21
Streszczenie w języku polskim	22
Abstract in English	23
中文摘要	24

Wprowadzenie

Buddyzm Chan (禪宗 *Chán zōng*) jest, obok Szkoły Czystej Krainy, jedną z najważniejszych tradycji buddyzmu w Chinach. Samo słowo *chan* jest chińskim wariantem sanskryckiego słowa *dhyāna*, które oznacza medytację. Początkowo termin ten zapisywano w języku chińskim jako *chánna* (禪那), pierwotnie wymawiane *dianna*, co było fonetycznym odwzorowaniem oryginalnego terminu. W późniejszym okresie upowszechniła się skrócona forma *chan*. W Japonii buddyzm Chan znany jest pod nazwą Zen¹, a w Korei Seon².

Za założyciela buddyzmu Chan uznaje się indyjskiego mistrza Bodhidharmę (菩提達摩 Pútídámó, od skt. *bodhi* ‘oświecenie’ i *dharma* ‘zjawiska; nauki Buddy’). Pierwsza wzmianka o nim pojawia się w tekście pt. *Luoyang qielan ji* (洛陽伽藍記 *Luòyáng qiélán jì* ‘Zapisy o klasztorach w Luoyangu’) autorstwa Yang Xuanzhi (楊衒之), pochodzącym z ok. 547 roku. Dzieło to opisuje świątynie i klasztory miasta Luoyang (洛陽 *Luòyáng*) w prowincji Henan, a także opowiada o podróżnych, którzy przybywali tam z dalekich stron, by podziwiać jego wyszukaną architekturę. Bodhidharma został w tym tekście przedstawiony jako stu pięćdziesięcioletni *śramaṇa* (święty mąż) z Persji. Przybywszy do Luoyangu, Pierwszy Patriarcha miał się zachwycić pięknem tamtejszych świątyń, a zwłaszcza jednej, zwanej Yongning Si (永寧寺, *Yǒngníng Sì*, ‘Świątynia Wiecznego Spokoju’). Budowla ta została wzniesiona w roku 516 i zniszczona w wyniku działań wojennych i katastrof naturalnych w roku 526, a więc Bodhidharma musiał przebywać w mieście w ciągu tych dziesięciu lat (McRae 1986: 17).

Kanoniczna biografia Pierwszego Patriarchy oparta jest na przedmowie do przypisywanego mu *Erru sixing lun* (二入四行論 *Èrrù sìxíng lùn*, ‘Traktat o dwóch wejściach i czterech praktykach’). Została ona napisana przez specjalistę od *Śrīmālādevī Siṃhanāda Sūtra*, uczonego imieniem Tanlin (曇林). Tradycyjnie uważano go za ucznia Bodhidharmy, jednak bardziej prawdopodobne jest, że jego nauczycielem był Huike (大祖慧可 *Dàzǔ Huìkě*), uczeń Pierwszego Patriarchy. Tanlin podaje, że autor dzieła był trzecim synem pewnego króla z południowych Indii, i że „przeszedł przez morza i góry”, by nauczać buddyzmu na północy Chin. Według tego zapisu jego najważniejszymi uczniami byli Daoyu (道育 *Dàoyù*) i Huike. W traktacie biograficznym *Xu gaoseng zhuan* (續高僧傳 *Xù gāosēng zhuàn*, ‘Kontynuowane biografie wybitnych mnichów’) autorstwa mistrza Daoxuan (道宣 *Dàoxuān*) z dynastii Tang³ zawarta została natomiast zmodyfikowana wersja biografii z *Erru sixing lun*. Daoxuan uściślił lakoniczny zapis o podróży Bodhidharmy, podając, że przybył on drogą morską do południowych Chin za cza-

¹Kanji: 禪, Rōmaji: zen.

²Hangeul: 선, Revised Romanization of Korean: seon

³Dynastia Tang (唐朝 *Táng Cháo*) — dynastia panująca w Chinach w latach 618-907. Okres szybkiego rozwoju buddyzmu chińskiego.

sów dynastii Liu Song⁴ i przeprawił się przez rzekę Yangzi (揚子 Yángzǐ). Bodhidharma miał też udzielić Huike przekazu sutry *Laṅkāvatāra*. Z biografii tej wynika, że Bodhidharma musiał przybyć do Chin przed rokiem 479, kiedy dynastia Liu Song została podbita przez Południową Qi⁵. (Broughton 1999: 53-56; Buswell 2004: 57).

Xu gaoseng zhuan zawiera również biografię praktykującego imieniem Sengfu (僧副), ucznia mistrza dhjāny, nazwanego w tekście imieniem Dharma. Sengfu pochodził z Qixian (祁縣 Qíxiàn) w pobliżu miasta Jinzhong (晉中 Jìnzhōng) w prowincji Shanxi. Spotkał on swego nauczyciela w jaskini, w której ten mieszkał, a otrzymawszy od niego pouczenia na temat „zasad medytacji” (定學宗 *dìngxué zōng*), przyjął ślubowania mnisie. Pomiędzy rokiem 494 a 497 udał się do miasta Jiankang⁶, wówczas stolicy południowych Chin, i osiedlił w świątyni (定林下寺 *Dìnglín xià sì*) w bezpośrednim sąsiedztwie miasta. Jeżeli przyjąć, że mistrz Dharma był w istocie Bodhidharmą, tak jak czynią to niektórzy historycy buddyzmu, z tego zapisu wynikałoby, że Pierwszy Patriarcha przewędrował na północ najpóźniej w roku 495, a być może nawet około roku 480. (McRae 1986: 18-21).

Wedle tradycji Bodhidharma miał otrzymać przekaz Dharmy, pochodzący w nieprzerwanej linii od indyjskiego mistrza Mahakaśjapy⁷, ucznia historycznego Buddy Siakjamuniego, Siddhārta Gautamy. (Buswell 2004: 57).

0.1. Pochodzenie *Sutry Platformy* oraz jej przekłady na język angielski

Sutra Platformy Szóstego Patriarchy (六祖壇經 *Liùzǔ Tánjīng*) jest apokryficznym tekstem buddyzmu Chan, którego najstarsza zachowana wersja powstała w VIII w. w Chinach. Tekst napisany został częściowo w formie monologu, a częściowo w formie dialogu nauczyciela z uczniami. Nauki w niej zawarte miały zostać wygłoszone przez legendarnego patriarchę buddyzmu Chan, Huinenga (大鑒惠能 *Dàjiàn Huìnéng*, zapisywane również jako 大鑒慧能). Huineng jest w *Sutrze Platformy* przedstawiony jako niepiśmienny, prosty człowiek z leżącego poza zasięgiem chińskiej cywilizacji południa.

Pełen tytuł *Sutry Platformy* brzmi *Doktryna nagłego oświecenia Szkoły Południowej, Najwyższa Doskonałość Mądrości Mahajany: Sutra Platformy, przekazana przez Szóstego Patriarchę Huineng w świątyni Dafan, w prefekturze Shao* (南宗頓教最上大乘摩訶般若波羅蜜經六祖惠能大師於韶州大梵寺施法壇經 *Nánzōng dùnjiào zuìshàng dàshèng móhēbōrě bōluómì jīng liùzǔ Huìnéng Dàshī yú Shāozhōu Dàfán Sì shīfǎ Tánjīng*). W języku chińskim zwykle nazywana jest w skrócie 壇經 *Tánjīng* ‘Sutra platformy’, 六祖壇經 *Liùzǔ Tánjīng* ‘Sutra platformy Szóstego Pa-

⁴Dynastia Liu Song (劉宋朝 *Liú Sòng Cháo*), zwana też Południową Song (南宋朝 *Nán Sòng Cháo*) — dynastia panująca w południowych Chinach w latach 420-479, pierwsza z czterech Południowych Dynastii (南朝 *Nán Cháo*)

⁵Przypis o Nan Qi 南齊

⁶Jiankang (建康 *Jiànkāng*) — miasto w delcie rzeki Yangzi, stolica sześciu różnych dynastii, m.in. czterech Południowych Dynastii. Ruiny Jiankangu znajdują się w granicach administracyjnych Nankinu (南京 *Nánjīng*) w prowincji Jiangsu.

⁷Skt. *Mahākāśyapa*, chiń. 摩訶迦葉 *Móhējiāshè* lub *Móhējiāyè*

triarchy’, bądź 六祖大師法寶壇經 *Liùzǔ Dàshī Fǎbǎo Tánjīng*, ‘Skarb Dharmy, Sutra platformy Szóstego Patriarchy’.

Sutra Platformy jest uważana za jedno z najważniejszych dzieł buddyzmu Chan, ponieważ wprowadziła nauki o nagłym oświeceniu (頓教 *dùnjiào*, ‘nagła szkoła, subityzm’), stojące w opozycji do nauk tzw. stopniowej szkoły (漸教 *jiànjiào*), i wywołała podział szkoły Chan na odłamy północny i południowy. (Buswell 2004: 347-348).

Chociaż tradycyjne chińskie zapisy dotyczące historii tradycji Chan przedstawiają ją jako nieprzerwaną linię przekazu nauk i doświadczenia, z patriarchy (祖師 *zǔshī*) na patriarchę, sięgającą aż do historycznego Buddy, to obecnie uważa się, że takie zapisy nie oddają stanu faktycznego. Miały one nadać przekazowi Chan autentyczność i przedstawić ją jako ortodoksyjną tradycję buddyzmu, pod jakimś względem lepszą od pozostałych, głównie w ramach rywalizacji z innymi tradycjami buddyzmu o wsparcie warstwy rządzącej oraz osób świeckich. Pierwsze wzmianki o linii przekazu patriarchów Chan pojawiają się na steli pogrzebowej poświęconej mnichowi Faru (法如 *Fǎrú*), który miał być uczniem Piątego Patriarchy Hongrena (大滿弘忍 *Dàmǎn Hóngrěn*). Według tego zapisu linia przekazu Chan prowadziła od Bodhidharmy, poprzez Huike (大祖慧可 *Dàzǔ Huìkě*), Sengcana (鑑智僧璨 *Jiànzhì Sēngcàn*), Daoxina (大醫道信 *Dàiyī Dàoxìn*) i Hongrena, do Faru (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 53-54, 56).

Ważnym aspektem tekstu są nauki o tym, że każda czująca istota ma naturę buddy, i że zarówno ludzie świeccy, jak i mnisi mogą z powodzeniem praktykować jego nauki. Tekst opisuje również specjalny rytuał przekazywania mnichom i świeckim praktykującym „bezforemnych zasad”. Były to niektóre z powodów, dla których w roku 796 Huineng został oficjalnie obwołany szóstym patriarchą Chan przez cesarską komisję, a jego dzieło stworzyło podwaliny pod dalszy rozwój szkoły Chan (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 2).

0.2. Wstęp techniczny

Terminy chińskie w niniejszej pracy podane są w nawiasach w znakach tradycyjnych, ponieważ wiernie oddają one pierwotną semantyczno-fonetyczną budowę znaków. Domyślną transkrypcją terminów chińskich jest *Hanyu Pinyin* (漢語拼音 *Hànyǔ Pīnyīn*) z oznaczonymi tonami, z wyjątkiem chińskich nazwisk, do których nie podano transkrypcji.

Terminy oznaczone kropkowaną ramką zostały wyjaśnione w *Glosariuszu* na stronie 21.

Odwołania do tekstu *Sutry Platformy* w niniejszej pracy odnoszą się do przekładu na język angielski Philipa B. Yampolsky’ego, wydanej drukiem przez Columbia University Press w roku 1967 i wznowionej w roku 2012. [[Electronic Tripitaka]]

Słowo „Budda”, zapisywane wielką literą, oznacza historycznego Buddę Siakjamuniego, tj. Siddhārta Gautamę. Zapisywane małą literą „budda” oznacza stan umysłu.

1 Biografie Huinenga

Życie Szóstego Patriarchy jest owiane tajemnicą. Jego imię pojawia się w kronice pt. *Jingde chuandeng lu* (景德傳燈錄 *Jǐngdé chuándēng lù*, 'Księga przekazu lampy z okresu Jingde') jako jednego z dziesięciu głównych uczniów Piątego Patriarchy Hongren. Z owego tekstu nie wynika jednak, by był postacią szczególnie ważną dla rozwoju całej szkoły Chan, wspomniano w nim natomiast, że Huineng żył i nauczał w miejscowości Caoqi (曹溪 Cáoqī, również: Cáoxi).

Imię Huineng pojawia się również w pewnym tekście z grot Dunhuang (敦煌石窟 *Dūnhuáng shíkū*), nazwanych od miasta Dunhuang (敦煌 *Dūnhuáng*) w prowincji Gansu (甘肅 *Gānsù*), upamiętniającym Piątego Patriarchę, Hongrena (大滿弘忍 *Dàmǎn Hóngrěn*), jednak tekst ów nie mówi nic o przypisywanych Huinengowi doktrynach. Kanoniczna biografia Huinenga oparta jest na przypisywanej mu *Sutrze Platformy*. Pierwszą osobą, która przedstawiła Huinenga jako świętego, był Shenhui (荷澤神會 *Héze Shénhuì*, 684-758). Biografia Szóstego Patriarchy w takiej wersji, jak opisana w tekście *Sutry Platformy* z Dunhuang, jest najprawdopodobniej uzupełnioną i zmienioną wersją jego opowieści. (McRae 2004: 68).

1.1. Biografia Huinenga według *Sutry Platformy* w wersji z Dunhuang

Jak podaje *Sutra Platformy*, Huineng urodził się w miejscowości Xinxing (新興 *Xīnxīng*) w regionie Nanhai (南海 *Nánhǎi*, obecnie prowincja Guangdong). Za ramy czasowe jego życia przyjmuje się lata 638-713. Szósty Patriarcha jest w tym tekście przedstawiany jako ubogi, niepiśmienny człowiek świecki z południa Chin.

Jak podaje tekst, ojciec Huinenga był urzędnikiem z regionu Fanyang (范陽 *Fànyáng*), obecnie miasto Zhuozhou (涿州 *Zhuōzhōu*) w prowincji Hebei (河北 *Héběi*), lecz został odwołany ze stanowiska i skazany na banicję. W związku z tym musiał przenieść się z całą rodziną do Xinxing, gdzie niedługo później zmarł. Po jego śmierci Huineng trudnił się zbieraniem i sprzedażą drewna na opał.

Pewnego dnia, gdy dwudziestodwuletni Huineng sprzedawał drewno na targowisku, pewien klient zamówił od niego opał z dostawą do jego sklepu. Huineng dostarczył towar i otrzymał swoją zapłatę, a kiedy wyszedł na zewnątrz, spotkał człowieka, który recytował na ulicy Sutrę Diamentową. Usłyszawszy ów tekst, Huineng uzyskał wgląd w naturę swego umysłu i osiągnął oświecenie. Następnie spytał tajemniczego mężczyznę, skąd pochodził. Ten odpowiedział, że przybył z klasztoru Dongshan (東山寺 *Dōngshān sì*) na górze Fengmushan (憑墓山 *Féngmù shān*) w powiecie Huangmei (黃梅縣 *Huángméi xiàn*) w Qizhou (蘄州 *Qízhōu*), którego opatem był Piąty Patriarcha, Hongren, i gdzie przebywało około tysiąca mnichów. Patriarcha miał zalecić mnichom, aby recytowali ową sutrę, ponieważ dzięki tej praktyce można szybko osią-

gnąć oświecenie. Wkrótce potem Huineng spotkał kogoś, kto poradził mu udać się do klasztoru Dongshan, aby poprosić Patriarchę o nauki, i dał mu pieniądze, aby mógł zaaranżować opiekę dla swej matki. (Huineng i Yampolsky 2012: 127).

Kiedy Huineng dotarł do klasztoru, Piąty Patriarcha Hongren zapytał go, skąd i w jakiej sprawie przyszedł do patriarchy. Huineng odparł, że pochodzi z Kantonu¹ i przyszedł oddać cześć patriarche, oraz że nie prosi o nic prócz Dharmy. Patriarcha stwierdził wówczas, że Huineng, jako *geliao* (獠 *gēliáo*, ‘barbarzyńca’), niegodny jest otrzymania nauk. Obszar obecnego Kantonu był wówczas zamieszkały przez niechińskie ludy, mówiące własnymi językami, posiadające własną, niechińską kulturę i nieżyjące zgodnie z naukami Buddy — mieszkańcy południa polowali bowiem i jedli mięso. Dla wielu ówczesnych buddystów nie do pomyślenia było, by człowiek z południa mógł otrzymać nauki od Patriarchy i osiągnąć oświecenie. Huineng odparł wtedy, że ludzie dzielą się na tych z południa i tych z północy, ale takie kategorie nie mają wpływu na ich naturę buddy. Patriarcha uznał, że Huineng dobrze rozumiał nauki Buddy, lecz w obawie, że inni uczniowie mogliby zrobić mu krzywdę, kazał mu iść pracować w stajni. Przez następne osiem miesięcy Huineng rąbał drewno i młócił zboże (Huineng i Yampolsky: 127-128; Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 27).

Pewnego dnia Patriarcha Hongren zwołał zebranie wszystkich uczniów i ogłosił: „Dla ludzi w tym świecie narodziny i śmierć są doniosłymi kwestiami. Całymi dniami składacie podarowania i poszukujecie tylko pola błogosławieństw, ale nie staracie się wyzwolić z pełnego goryczy oceanu uwarunkowanej egzystencji. Wasze własne ego stoi na drodze do błogosławieństw. Jak w takiej sytuacji możecie osiągnąć wyzwolenie? Powróćcie teraz do swoich cel i spójrzcie w swój umysł. Ludzie mądrzy samoistnie pojmą prawdziwą naturę *pradźni*². Niech każdy z was napisze wiersz i przyniesie mi go. Przeczytam każdy z nich, a jeżeli jest wśród was ktoś, kto rozpoznał swoją prawdziwą naturę, przekażę mu swoją szatę i Dhamę, i uczynię go Szóstym Patriarchą. Spieszcie się!” (Huineng i Yampolsky 2012: 128).

Mnisi stwierdzili zgodnie: „Nie ma sensu oczyszczać umysłu i zadawać sobie trudu układania wiersza dla patriarchy. Shenxiu (神秀 *Shénxiù*), przewodniczący kongregacji, jest naszym nauczycielem. Kiedy on zostanie patriarchą, możemy liczyć na jego wsparcie. Dlatego nie bę-

¹Nazwa „Kanton” w języku polskim odnosi się zarówno do prowincji Guangdong (廣東 *Guǎngdōng*), jak i do jej stolicy — miasta Guangzhou (廣州 *Guǎngzhōu*).

²Idea „pola błogosławieństw” (福田 *fútián*, skt. *punyaḥsetra*) jest związana z buddyjską koncepcją karmy jako prawa przyczyny i skutku. Oznacza stan, w którym dana osoba zgromadziła bardzo wiele dobrej karmy w rezultacie praktyki szczodrości (skt. *dānā*), pierwszej z tzw. Sześciu Paramit lub Sześciu Wyzwalających Działań (pozostałe pięć to właściwe działanie, cierpliwość, radosny wysiłek, medytacja i mądrość). Słowo *dānā* (布施 *bùshī*) pojawia się m.in. w *Dānādhikāramahāyānasūtra* (佛說布施經 *Fóshuō bùshī jīng*). Piąty Patriarcha Hongren krytykował tu swoich uczniów, ponieważ praktyka szczodrości jest wprawdzie w buddyzmie postrzegana jako pozytywne działanie, jednak nie wystarcza ona do osiągnięcia ostatecznego wyzwolenia z samsary (Anonim 2007; Nydahl 2010).

³Pradźnia (skt. *prajñā*, w języku chińskim nazywana 慧 *huì*, 智 *zhì* lub 智慧 *zhìhuì* — wszystkie trzy terminy oznaczają ‘mądrość’ — lub fonetycznie 般若 *bōrě*), to, obok współczucia (悲 *bēi* ‘litość’, skt. *karuṇā*), jedna z dwóch najważniejszych cnót buddyzmu Mahajany. Termin ten można rozumieć na wiele sposobów, zależnie od tradycji, praktykowanej ścieżki i metody interpretacji. Tu odnosi się do prawidłowego, ponadintelektualnego zrozumienia prawdziwej natury zjawisk.

dziemy układać wierszy.” Żaden z nich nie podjął się więc tego zadania (Huineng i Yampolsky 2012: 127).

Shenxiu zaś dręczyły wątpliwości. Z jednej strony nie uważał się za godnego przyjęcia stanowiska patriarchy, z drugiej zaś pragnął otrzymać przekaz nauk. Otrzymanie przekazu Dharmy dla pożytku istot byłoby bowiem pożądane i chwalebne, jednak dążenie do zostania patriarchą byłoby niewłaściwe. Wychodził z założenia, że jeżeli jego mistrz uzna, że jego urzeczywistnienie natury umysłu jest niewystarczające, to będzie musiał pogodzić się z faktem, że kto inny zostanie dzierżawcą linii przekazu. Wreszcie skomponował wiersz i wymknął się w nocy ze swojej celi, by napisać go na ścianie, w miejscu, gdzie miały zostać namalowane sceny z sutry *Laṅkāvatāra* (楞伽經 *Léngqié jīng*) (McRae 2004: 62):

身是菩提樹	<i>Ciało jest drzewem Bodhi,</i>
心如明鏡臺	<i>Umysł — jasną lustrzaną podstawą.</i>
時時勤拂拭	<i>Czyść ją stale i gorliwie,</i>
莫使有塵埃	<i>Nie pozwalając aby przyłgnął kurz.³</i>

O poranku, Piąty Patriarcha Hongren ujrzał wiersz napisany przez Shenxiu na ścianie i uznał, że wiersz ten mógł przynieść ludziom wiele pożytku. Zapłacił wówczas malarzowi, któremu zlecił namalowanie scen z sutry *Laṅkāvatāra*, i odwołał zamówienie. Zwołał całe zgromadzenie i nakazał mnichom recytować wiersz. Patriarcha spytał Shenxiu, czy to on jest jego autorem, oznaczałoby to bowiem, że jest on właściwym spadkobiercą Dharmy i jego następcą na stanowisku patriarchy. Powiedział też jednak, że wiersz nie wskazuje na to, aby Shenxiu rozpoznał już naturę swojego umysłu. Wiersz nadawał się do recytacji przez zwykłych ludzi i dawał gwarancję, że praktykujący nie upadnie do niższych sfer egzystencji, jednak takie niepełne zrozumienie nie wystarczało do rozpoznania prawdziwej natury umysłu. Powiedział, że przekaze mu nauki i szatę patriarchy, jeżeli w ciągu dwóch dni uda mu się osiągnąć ostateczne urzeczywistnienie. Shenxiu rozmyślał przez wiele dni, ale nie udało mu się skomponować nic lepszego. (Huineng i Yampolsky 2012: 131).

Pewnego dnia młody mnich-akolita recytował wiersz Shenxiu, przechodząc koło stajni, w której pracował Huineng. Szósty Patriarcha zrozumiał, że autor wiersza nie rozpoznał jeszcze natury swojego umysłu. Spytał więc akolity, co właśnie recytował. Mnich odparł, że wiersz o pustości, który powtarzał, został skomponowany przez mnicha o imieniu Shenxiu, wspomniał również o zaleceniach Piątego Patriarchy, dotyczących tego wiersza.

Huineng poprosił mnicha, aby ten zaprowadził go do miejsca, gdzie na ścianie wymalowany był wiersz Shenxiu. Ponieważ nie umiał czytać, poprosił kogoś, by przeczytał mu te słowa na głos. Usłyszawszy je, Szósty Patriarcha osiągnął ostateczne urzeczywistnienie. Następnie ułożył własny wiersz i poprosił kogoś o napisanie go na ścianie (Huineng i Yampolsky 2012: 131).

³Niniejszy wiersz, jak również następny, został przytoczony w języku chińskim za *Chinese Electronic Tripitaka* T48, no. 2007, w języku polskim za tekstem *Sutry Szóstego Patriarchy Zen* nieznanego tłumacza, zamieszczonym w serwisie mahajana.net.

菩提本無樹
明鏡亦無臺
佛性常清淨
何處有塵埃

*Sama istota Bodhi nie ma drzewa,
Nie ma też jasnej lustrzanej podstawy.
W rzeczywistości nie ma niczego,
Cóż miałoby przyciągać jakikolwiek kurz?*

Mnisi ze zgromadzenia byli pod wielkim wrażeniem wiersza Huinenga, a Piąty Patriarcha Hongren stwierdził na jego podstawie, że Huineng miał już wówczas ponadprzeciętne zrozumienie natury zjawisk, ale dla bezpieczeństwa Huinenga oznajmił zgromadzeniu, że wciąż nie było to pełne urzeczywistnienie (Huineng i Yampolsky 2012: 132).

Patriarcha przywołał go do siebie w nocy i udzielił mu wyjaśnień do *Sutry Diamentowej*, dzięki której Huineng natychmiast rozpoznał naturę umysłu. Hongren przekazał mu również nauki o spontanicznym oświeceniu oraz szatę, insygnium patriarchatu. Przekazał mu również ostatnie pouczenia: „Mianuję cię Szóstym Patriarchą. Szata jest tego dowodem i jest przekazywana z pokolenia na pokolenie. Moja Dharma musi być przekazywana z umysłu na umysł. Spraw, by ludzie rozpoznali swoją prawdziwą naturę. (...) Od czasów starożytnych przekaz Dharmy był równie słaby, jak zwisający sznurek. Jeżeli pozostaniesz tutaj, inni ludzie zrobią ci krzywdę. Musisz więc niezwłocznie odejść.” (Huineng i Yampolsky 2012: 133).

Huineng udał się na południe. Jego śladem podążyło kilkuset ludzi, pragnących go zabić i siłą odebrać od niego szatę i Dharwę. Po dwóch miesiącach miał dotrzeć do miejsca zwanego *Dayu ling* (大庾嶺 Dà yǔ líng). Jest to pasmo górskie, znajdujące się pomiędzy południowym wschodem prowincji Jiangxi (江西 Jiāngxī) a prowincją Guangdong (廣東 Guǎngdōng). Tam doścignął go mnich imieniem Huiming (惠明 Huīmíng) lub Huishun (惠順 Huìshùn), były generał, człowiek szorstki i porywczy. Huiming groził Huinengowi, który bez wahania oddał mu szatę, lecz Huiming nie chciał jej przyjąć, mówiąc, że przybył wyłącznie po to, by otrzymać przekaz Dharmy. Huineng miał przekazać mu Dharwę na szczycie góry, a gdy Huiming usłyszał nauki, natychmiast osiągnął oświecenie. Następnie Huineng polecił Huimingowi udać się na północ i nauczać tamtejszych ludzi (Huineng i Yampolsky 2012: 134).

W związku z prześladowaniami, Huineng schronił się w Caoqi, gdzie przez piętnaście lat ukrywał się wśród myśliwych. Dopiero potem opuścił miejsce odosobnienia i zaczął nauczać Dharmy (Huineng, Wong i Humphreys 1998: rozdział 5).

Sutra Platformy podaje, że Huineng przebywał w Caoqi w sumie przez 40 lat, nauczając ludzi z Shaozhou i Kantonu w oparciu o *Sutrę Diamentową*, a jako symbolu przekazu nauk używał *Sutry Platformy*. Huineng miał wiele tysięcy uczniów, z których dziesięciu zostało mistrzami, mało znanymi poza regionami, w których nauczali. W 712 roku powrócił do Xinzhou, miejsca swych narodzin, a w 713 roku zmarł w wieku 76 lat. Tuż przed jego śmiercią, jego uczeń Fahai, uważany za autora sutry, zapytał, kto będzie jego następcą i co stanie się z szatą patriarchy. Huineng odrzekł, że przekaz szaty dobiegł końca, i sugeruje, że w przyszłości pojawi się uczeń o imieniu Shenhui. W momencie jego śmierci pojawiło się wiele pomyślnych znaków. Huineng miał zostać pochowany w Caoqi, a Wei Qu (韋璩), prefekt, który wysłuchał nauk zawartych w

dalszej części tekstu, napisał ku jego czci inskrypcję, którą następnie zniszczyli przedstawiciele Północnej Szkoły (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 31, 34).

1.2. Analiza biografii Huinenga zawartej w tekście *Sutry Platformy z Dunhuang*

Obecnie uważa się, że autobiograficzny monolog Huinenga, przytoczony w *Sutrze Platformy*, nie jest autentyczną historią jego życia, a jedynie hagiografią. Tekst wysuwa twierdzenia, jakoby Huineng miał być prawowitym spadkobiercą Piątego Patriarchy Hongrena, szóstym dzierżawcą przekazu Chan, pochodzącego w prostej, nieprzerwanej linii od samego historycznego Buddy. (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 25-26).

Shenhui w 732 roku zaczął promować Huinenga jako Szóstego Patriarchę linii Chan, i jednocześnie atakował uczniów i spadkobierców Shenxiu, szczególnie Puji (嵩山普寂 *Sōngshān Pǔjì*, 651-739), roszczonego sobie prawa do tytułu Siódmego Patriarchy. Twierdził, że Szkoła Północna, której przewodzili Shenxiu i Puji, nie była autentyczna, gdyż propagowała nauki stopniowej ścieżki. Prawdziwe, ponadczasowe nauki buddy, to jest nauki o nagłym oświeceniu, znane również jako subityzm, miały być przekazywane w południowym Chan. Znamienne jest to, że w pismach Shenhui nie było żadnej wzmianki o konkursie poezji ani o dwóch wierszach, co świadczy o tym, że fragmenty te zostały dodane po jego śmierci. O ile w tekście *Sutry platformy* zawarto nauki Shenhui i jego spadkobierców, jego wkład w powstanie sutry został w tekście przemilczany (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 32-33; Huineng i Yampolsky 2012: 26, 28; McRae 2004: 63).

Historyczny Huineng był postacią stosunkowo mało znaną i prawdopodobnie dlatego Shenhui wybrał go jako bohatera swoich historii. Ponieważ niewiele było wiadomo o jego prawdziwych naukach, Shenhui mógł przypisać mu dowolne pouczenia niestojące w sprzeczności z doktryną subityzmu. Prawdopodobnie był on mistrzem medytacji nauczającym o nagłym oświeceniu, ale wbrew temu, co możemy przeczytać w *Sutrze platformy*, w jego czasach nie było to w istocie niczym szczególnym. Pochodził z południa, obszaru oddalonego od serca chińskiej cywilizacji. Wbrew autobiografii zapisanej w tekście, raczej nie wchodził w konflikty z innymi mistrzami medytacji, a wręcz miał z nimi dobre relacje (Huineng i McRae 2000: xv).

W późniejszym okresie, tj. po śmierci Shenxiu, historia życia Huinenga została uzupełniona o opowieść o konkursie poezji, w którym Huineng miał pokonać Shenxiu, jednoznacznie dowodząc wyższości subityzmu Szkoły Południowej nad stopniową ścieżką Szkoły Północnej. Biorąc pod uwagę, że Huineng został w tekście przedstawiony jako ubogi, niepiśmienny człowiek, jest niezwykle mało prawdopodobne, by był w stanie ułożyć przypisywany mu wiersz w klasycznym, literackim języku chińskim. Z drugiej strony, ponieważ Huineng wywodził się z rodziny urzędnika (nawet popadłego w niełaskę władz i skazanego na banicję), wydaje się nieprawdopodobne, że mógłby nie otrzymać żadnego wykształcenia. W dziełach Shenhui pojawiały się również twierdzenia, jakoby Puji wysłał swojego ucznia, niejakiego Zhang Xingchang (張行昌), do Shaozhou, z poleceniem ucięcia głowy zwłokom Huinenga. Twierdził też, że inny uczeń Puji, imieniem Wu

Pingyi (武平一), wymazał inskrypcję na steli poświęconej Huinengowi i wstawił tam własną, podającą Shenxiu jako prawowitego Szóstego Patriarchę. Ataki Shenhui na Szkołę Północną zo- stały spisane przez Dugu Pei (獨孤沛) w dziele zwanym *Putidamo Nanzong ding shifei lun* (菩提達摩南宗定是非論 *Pútídámó Nánzōng dìng shīfēi lùn*). Chiński pisarz, doktor filozofii Hu Shi (胡適, 1891-1962) zebrał odkryte w Dunhuang dzieła Shenhui i jego uczniów i opisał je w pracy pt. *Shenhui heshang yiji* (社會和尚遺集 *Shénhuì héshàng yíjī*) (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 32-33; Huineng i Yampolsky 2012: 26, 28; Huineng i McRae 2000: xv).

Kim był Shenxiu i czym zasłużył sobie na osobiste ataki Shenhui? W przedmowie do przekładu *Sutry platformy* Philipa B. Yampolsky'ego napisano, że na przełomie VII i VIII w. Shenxiu był uważany za jednego z najbardziej znanych i najwybitniejszych mistrzów Chan, a jego biografia jest szczególnie dobrze zachowana. Stosunkowo rzetelna historia jego życia została zapisana w dziele *Chuan fabao ji* (傳法寶紀 *Chuán fǎbǎo jì*, 'Annały przekazu skarbu Dharmy') w pozbawiony elementów fantastycznych sposób. O ile we wszystkich innych dziełach z tego okresu jest wymieniony jako uczeń Hongrena, *Chuan fabao ji* podaje, że był uczniem Faru, a ten — Hongrena. Według tej biografii pochodził z miasta Daliang (大梁 *Dàliáng*), obecnie Kaifeng (開封 *Kāifēng*) w prowincji Henan (河南 *Hénán*), i był członkiem rodu Li (Huineng i Yampolsky 15-16).

Shenxiu był ponadprzeciętnie uzdolnionym dzieckiem. W wieku 13 lat, w związku z zawirowaniami historycznymi i związaną z nimi klęską głodu, postanowił wyrzec się światowego życia i zostać mnichem buddyjskim. Później wędrował od jednej świątyni do drugiej, by wreszcie otrzymać pełne ślubowania mnisie jako dwudziestolatek. W wieku 46 lat udał się do Hongrena, a ten natychmiast poznał się na jego talencie. Po wielu latach studiowania nauk osiągnął ostateczne oświecenie, a następnie udał się do Jingzhou (荊州 *Jīngzhōu*) w prowincji Hubei (湖北 *Húběi*). Za panowania cesarza Tang Gaozonga w okresie Yifeng (儀鳳 *Yífèng*) udał się do świątyni Yuquan (玉泉寺 *Yùquán sì*) w pobliżu obecnego miasta Dangyang (當陽 *Dāngyáng*) w prowincji Hubei. Dopiero po śmierci swojego mistrza zaczął gromadzić wokół siebie uczniów z dalekich stron, nauczając ich Dharmy. Przynosił pożytek wielu istotom, prowadząc je do wyzwolenia (*Ibidem*).

Między rokiem 730 a 750 Shenhui stworzył wersję historii życia Huinenga zbliżoną do zawartej w *Sutrze Platformy*, z tą różnicą, że nie było w niej jeszcze wzmianki o konkursie poezji między Shenxiu i Huinengiem. Wedle obecnego stanu wiedzy Shenhui nie posiadał niemal żadnych wiarygodnych informacji na temat postaci Huinenga. Wiedział o nim jedynie, że był uczniem Hongrena, nauczycielem Dharmy o regionalnym zasięgu działalności, i że mieszkał w Shaozhou. Najwcześniejsze pisma przypisywane Shenhui podają jedynie, że Huineng był Szóstym Patriarchą i otrzymał szatę, insygnium patriarchatu oraz przekazu nauk, od Hongrena, Piątego Patriarchy. W *Sutrze Platformy* Shenhui został wymieniony jako ostatni z dziesięciu uczniów Huinenga, a także jedyny, który nie płakał, gdy Huineng poinformował ich o zbliżającej się śmierci. Częste odniesienia do jego postaci wskazują, że *Sutra Platformy* powstała najprawdopodobniej wkrótce po jego śmierci (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 33).

Współcześni badacze uważają, że niemożliwe jest, by wydarzenia przedstawione w biografii Huinenga faktycznie miały miejsce, i należy je traktować jako ciekawą anegdotę o wyraźnym podtekście duchowym. Za tą tezę przemawia fakt, że Shenxiu był uczniem Hongrena jedynie przez kilka lat w początkowym etapie działalności Piątego Patriarchy, a więc kiedy nie istniał jeszcze problem wyboru jego następcy. Shenxiu i Huineng nie przebywali w klasztorze Hongrena w tym samym czasie, a więc nie mogli współzawodniczyć w konkursie poezji. Po drugie, w owym okresie nie istniała jeszcze koncepcja jedynego prawowitego patriarchy — pojawiła się ona dopiero w dziełach Shenhui. Ponadto historia życia Huinenga w zachowanej do dnia dzisiejszego wersji nie pojawia się w pismach Shenhui, a jako propagator Huinenga w roli Szóstej Patriarchy na pewno zapisałby tę historię, gdyby była mu znana. Jednak niedługo po roku 730 dzieje życia Huinenga były mu jeszcze w dużej mierze obce. (McRae 2004: 67; Huineng i McRae 2000: xv).

Ważnym aspektem nauk Shenhui, przypisywanych Huinengowi, jest odejście od sutry *Laṅkāvatāra* na rzecz *Sutry Diamentowej*, która zyskiwała na popularności w VIII w. O tym, jak wielką rolę odgrywała ona dla Shenhui, świadczą liczne odniesienia do niej w *Sutrze Platformy*. W tekście jest wysunięta również teza, jakoby to *Sutra Diamentowa*, a nie *Laṅkāvatāra*, była podstawą nauk przekazywanych przez patriarchów, od Bodhidharmy do Huinenga. Twierdzeniom tym zaprzeczają jednak inne teksty na temat linii przekazu Chan, takie jak *Xu gaoseng zhuan*, *Chuan fabao ji* i *Lengqie shizi ji* (楞伽師資記 *Léngqié shīzī jì*, 'Zapisy mistrzów i uczniów w przekazie Sutry Laṅkāvatāra'). Symboliczne odejście od sutry *Laṅkāvatāra* jest też zaznaczone w biografii Huinenga w *Sutrze Platformy* w miejscu, w którym Piąty Patriarcha Hongren zrezygnował z wykonania malowideł ze scenami z sutry *Laṅkāvatāra* na rzecz wiersza Shenxiu (Huineng i Yampolsky 2012: 34; McRae 2004: ***).

W dziełach Shenhui pojawiły się też dwie opowieści, powielone w późniejszych dziełach. Pierwsza z nich, zapisana zarówno w *Sutrze Platformy*, jak i *Putidamo Nanzong ding shifei lun*, dotyczyła Bodhidharmy i cesarza Liang Wudi (梁武帝 *Liáng Wǔdì*). Według tej historii, kiedy Bodhidharma przybył do stolicy Liang (***), przeprowadził dyskusję z cesarzem. Cesarz miał spytać Bodhidharmę, czy budując świątynie, dając ofiary mnichom i ludziom w potrzebie, zgromadził zasługę. Mistrz odparł: „Nie zgromadziłeś zasługi.” Miał przez to na myśli, że cesarz, nie podążając za właściwą ścieżką, szukał jedynie błogosławieństw, a nie prawdziwej zasługi. Cesarz, nie rozumiejąc tej nauki, był nią rozczarowany i wygnał Bodhidharmę ze swego państwa. Następnie mistrz udał się do państwa Wei (Huineng i Yampolsky 2012: 27, 155-156).

Inna, nieco drastyczna opowieść, propagowana przez Shenhui, dotyczy Bodhidharmy i jego ucznia i spadkobiercy, Huike. Według tej historii, kiedy mistrz i uczeń spotkali się po raz pierwszy, Huike był zdesperowany, by zostać uczniem Bodhidharmy, lecz ten nie chciał go przyjąć. Mistrz miał ustąpić Huike dopiero wówczas, gdy ten w dowód swej determinacji dobył miecza i demonstracyjnie uciął swoje lewe ramię. Huike został następnie głównym uczniem Bodhidharmy i odziedziczył po nim szatę, symbol przekazu Dharmy. Później tę samą szatę mieli otrzymać kolejni patriarchowie: Sengcan, Daoxin, Hongren, aż do Huinenga. Przy pomocy tej opowieści Shenhui osiągnął dwa cele: nie tylko ustanowił szatę Bodhidharmy insygnium prawo-

witego patriarchy Chan, lecz również podważył uznaną dotychczas linię przekazu, wiodącą od Bodhidharmy do Shenxiu. Pochodzenie tych legend nie jest znane. Hu Shi uważa, że zostały one wymyślone przez Shenhui, ale równie prawdopodobne jest, że krążyły wśród ludu, a Shenhui jedynie zapisał je i wykorzystał do swoich celów (Huineng i Yampolsky 2012: 27).

1.2.1. Wiersze Shenxiu i Huinenga

Tradycyjna interpretacja wierszy Shenxiu i Huinenga, zawartych w tekście *Sutry Platformy* (patrz: strony 9 i 10), jest prosta. Według filozofa Zongmi (圭峰宗密 *Guīfēng Zōngmì*, 780-841) wiersz Shenxiu ma symbolizować stopniową ścieżkę, zaś wiersz Huinenga — ścieżkę nagłego, ostatecznego oświecenia, które dokonuje się w jednej chwili. Tym samym, w rozumieniu Zongmi wiersze te reprezentują pogląd dwóch konkurencyjnych tradycji Chan, północnej i południowej. W późniejszym okresie była to dominująca interpretacja w szkole Chan (McRae 2004: 63).

Takie rozumienie jest jednak nadmiernym uproszczeniem. Wiersz przypisywany Shenxiu odnosi się nie tyle do stopniowej ścieżki, ile do ciągłej, bezustannej praktyki oczyszczania zwierciadła z kurzu. Wiersz Huinenga nie opisuje natomiast poglądu nagłej ścieżki, a jedynie neguje twierdzenia, zawarte w wierszu Shenxiu. Oprócz tego, wiersze przedstawiają dwa punkty widzenia na ten sam temat i nie mogą być interpretowane osobno. W wierszu Huinenga pojawiają się odwołania do wiersza Shenxiu (McRae 2004: 63-64).

Opis konkursu poezji, zawarty w tekście *Sutry platformy*, ma za zadanie udowodnić wyższość nauk Huinenga i jego spadkobierców nad naukami Shenxiu. Chociaż zwycięzcą w starciu był Huineng, to wiersz, przypisywany Shenxiu, wcale nie jest mierny, a wręcz przeciwnie — jest głęboki i wyrafinowany. W ten sposób wiersz Huinenga tylko zyskuje w oczach odbiorcy. Nie jest bowiem sztuką stworzyć dzieła lepszego od czegoś miernego (McRae 2004: 65).

1.2.2. Analogie do biografii Konfucjusza

Pisząc historię życia Huinenga, Shenhui w oczywisty sposób czerpał z legendy o Konfucjuszu, opisaney w *Zapiskach historyka* (史記 *Shǐjì*) autorstwa Sima Qian (司馬遷 *Sīmǎ Qiān*) zwanego „Wielkim Historykiem”. Tekst ten miał wówczas ugruntowaną pozycję wśród chińskich elit, jako że Konfucjusz był twórcą głównego systemu filozoficznego w państwie, i był znany niemal wszystkim jako uniwersalny wzorzec cnót (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 36).

Według wspomnianej legendy Konfucjusz urodził się jako Kong Qiu (孔丘 *Kǒng Qiū*), owoc megaliansu Shuliang He (叔梁紇 *Shūliáng Hé*), oficera wojsk państwa Lu, i lokalnej kobiety, Yan Zhengzai (顏徵在 *Yán Zhēngzài*). Jego ojciec zmarł, gdy ten był jeszcze dzieckiem, w związku z czym Konfucjusz, tak jak Huineng, dorastał w ubóstwie, wychowywany przez samotną matkę. Rodzina Shuliang He nie pomagała im po jego śmierci. Niewiele wiadomo o najwcześniejszych latach jego życia, ale według *Zapisków historyka*, młody Kong Qiu wykazywał wielkie zainteresowanie naczyniami rytualnymi z brązu. Według legendy, lubił bawić się nimi, starannie układając je tak, jak przy składaniu ofiar przodkom. W wieku 15 lat Kong Qiu zaczął zgłębiać teksty i ry-

tuały z początków dynastii Zhou, którą uważał za złoty wiek cywilizacji Chin. Pierwszą pracą, którą podjął, było zarządzanie gospodarstwem rolnym lokalnej arystokracji. Przez pewien czas pracował jako urzędnik niskiego szczebla, lecz wkrótce został z tej posady zwolniony, mimo że wykazywał ponadprzeciętne uzdolnienia. Uważał dynastię Zhou za złoty wiek cywilizacji chińskiej, czas zjednoczenia i pokoju, zaś jej władców, a także królów sprzed założenia tej dynastii — za mędrców, rządzących swoimi państwami sprawiedliwie i moralnie. Twierdził, że powodem, dla którego we współczesnych mu Chinach zapanował chaos, było odejście od ideałów Zhou, i postawił sobie za cel przywrócenie w kraju dawnych wartości i rytuałów. Konfucjusz nie cieszył się szczególną popularnością wśród lokalnej elity państwa Lu, a jego idee nie zostały docenione za jego życia, tak jak idee Huinenga, które spopularyzowała dopiero *Sutra platformy*. (Schuman 2015: 45-50; Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 36-37).

Shenhui był wykształcony w zakresie filozofii konfucjańskiej, a nawet został przez Zongmi porównany do Konfucjusza. Zan Ning (贊寧 Zàn Níng), autor *Biografii wybitnych mnichów Song* (宋高僧傳 *Sòng gāosēng zhuàn*) porównał go do Yan Hui (顏回 Yán Huí), ulubionego ucznia Konfucjusza. Symboliczne znaczenie miało również liczba patriarchów w linii przekazu Chan. Według panującej wówczas interpretacji myśli konfucjańskiej jedynie cesarz mógł w świątyni swojej rodziny urządzić siedem izb. Linia przekazu w wersji Shenhui wiodła od Bodhidharmy, Pierwszego Patriarchy, przez Hongrena, Piątego Patriarchę, do Huinenga, Szóstego Patriarchy. Jako spadkobierca Huinenga, Shenhui stawał się Siódmym Patriarchą i tym samym ustanawiał doskonałą linię Chan. (Huineng, Schlütter i Teiser 2012: 37).

Z perspektywy nauk Konfucjusza Huineng był postacią godną naśladowania. Mimo iż wywodził się z nizin społecznych i wychował się w oddalonym od centrum cywilizacji chińskiej rejonie, to posiadał jedną z najwyższych cnót konfucjańskich — *nabożność synowską* (子孝 *zǐxiào*). Po śmierci ojca ciężko pracował, utrzymywał starą matkę i opiekował się nią. Taki obraz Huinenga stał w opozycji do wykształconych, bogatych elit, z których wywodziła się w owym okresie większość mnichów buddyjskich. Twórcy jego hagiografii mogli również inspirować się historią życia Hongrena, który według niektórych podań medytował za dnia, zaś w nocy zajmował się bydlęm. Sam Shenxiu, rzekomy konkurent Huinenga do pozycji patriarchy, pochodził ze szlachetnego rodu i był wykształcony zarówno w literaturze buddyjskiej, jak i świeckiej, a niektórzy podejrzewają nawet, że mógł być związany z rodem cesarskim (McRae 2004: 68).

Celem takiego przedstawienia Szóstego Patriarchy było pokazanie, że każdy, nawet osoba świecka, niezależnie od pozycji społecznej, miejsca pochodzenia i wykształcenia mógł rozpoznać naturę swojego umysłu i zostać zwierzchnikiem Chan. Co za tym idzie, jeżeli oświecenie było jedynym warunkiem zostania patriarchą, to czytelnik mógł oczekiwać, że wszyscy poprzednicy i następcy Huinenga również byli oświeceni. W ten sposób szkoła Chan zyskiwała autorytet i wiarygodność (McRae 2004: 69).

2 Analiza tekstu *Sutry Platformy*

2.1. Budowa Sutry

Tekst Sutry w wersji z grot w Dunhuang w przekładzie Philipa B. Yampolsky'ego został podzielony na 57 sekcji o różnej długości. Pierwsze 37 sekcji zawiera nauki wygłoszone przez Huinenga w świątyni Dafan. Jak podaje tekst, wysłuchało ich zgromadzenie ponad 10000 słuchaczy, w tym mnichów, mniszek i ludzi świeckich, a także prefekt Shaozhou, Wei Qu (韋璩 Wéi Qú). Sekcje 2-11 stanowią autobiografię Szóstego Patriarchy, zaś w sekcjach 12-37 przekazane zostały jego „bezforemne nauki” (無相戒 *wúxiàng jiè*, ang. *precepts of formlessness* lub *formless precepts*).

W sekcjach 39-44 zamieszczone zostały anegdoty dotyczące najważniejszych spadkobierców Huinenga, takich jak Fahai, Zhicheng, Fada i Shenhui. Sekcje 45-47 to nauki udzielone dziesięciu bliskim uczniom. Sekcje 48-57 opisują okoliczności śmierci Szóstego Patriarchy, a także: nauki, które przekazał swym uczniom w formie wierszy bezpośrednio przed śmiercią; informacje o następach Huinenga, dalszych losach *Sutry platformy* i przekazie nauk szkoły Chan.

2.2. Nauki o medytacji

W sekcjach 13-19 przekazane są pouczenia o medytacji. Najważniejsza nauka, przedstawiona w tym fragmencie, dotyczy jedności medytacji (惠 *hui*) i mądrości (定 *dìng*). Według Szóstego Patriarchy medytacja i mądrość są częściami tej samej całości i stwarzają siebie nawzajem. Są od siebie współzależne, i nie można stwierdzić, które z nich pojawiło się jako pierwsze. W tekście zostały porównane do światła i lampy. Takie same nauki pojawiają się w *Shenhui yulu* (Huineng i Yampolsky 2012: 137).

Według tych nauk, główną doktryną subityzmu jest „brak myśli” lub „brak idei” (無念 *wúniàn* lub 無心 *wúxīn*, ‘brak umysłu’), jego istotą — „brak formy” (無相 *wúxiàng*), a jego podstawą — „brak przywiązania” (無住 *wúzhù*) (*Ibidem*).

„Brak idei” oznacza wolność od rozproszenia — pilnowanie, by umysł nie podążał za myślami i aby nic, co pojawia się w umyśle, nie prowadziło do powstania negatywnych emocji i błędnych poglądów. Oznacza też brak przywiązania do dualistycznego postrzegania zewnętrznych zjawisk i postrzegającego je umysłu. Według tej doktryny wszystkie myśli powstają w esencji umysłu i są wyrażeniem się jego potencjału, dlatego próby całkowitego wyparcia myśli są błędne. Właściwa praktyka polega na odcięciu pomieszanych, dualistycznych myśli i koncentracji na prawdziwej naturze Takości (Huineng i Yampolsky 2012: 137-138).

„Brak obiektu” oznacza unikanie rozproszenia pod wpływem zewnętrznych zjawisk. Nauki te nie oznaczają, że należy fizycznie odciąć się od myśli i form, lecz „być oddzielnym od formy nawet wtedy, gdy jest się z nią związanym”. Człowiek praktykujący tę ścieżkę związanym z formą

i myślami, nie traktujemy ich jako prawdziwie istniejących, a jedynie jako przejawienie się potencjału przestrzeni. Brak przywiązania oznacza niemyślenie o przeszłości ani przyszłości (*Ibidem*).

Według Huinenga, praktykujący Chan nie powinien koncentrować się ani na umyśle, ani na czystości, nie powinien też mówić o niewzruszoności. Twierdzi, że umysł jako taki jest zwodniczy, jest jedynie iluzją i jako taki nie powinien być obiektem medytacji. Również sama koncentracja na czystości nie przynosi spodziewanych rezultatów. Taka praktyka stwarza jedynie kolejne złudzenia i sztywne koncepcje, jeśli praktykujący nie zrozumie, że natura umysłu jest sama w sobie doskonała i czysta. Jedynym powodem, dla którego istoty nie są w stanie postrzegać jej w ten sposób, są błędne poglądy i zaciemnienia (Huineng i Yampolsky 2012: 139-140).

Prawidłowa praktyka medytacji siedzącej (坐禪 *zuòchán*) została przez Huinenga zdefiniowana jako niepodążanie za myślami oraz postrzeganie własnej prawdziwej natury bez rozproszenia. Natomiast „medytacja Chan” (禪定 *chándìng*) oznacza według niego niezależność od zewnętrznych zjawisk oraz unikanie pomieszania w umyśle (Huineng i Yampolsky 2012: 140-141).

2.3. Bezforemne nauki

W sekcjach 20-37 przekazane zostały tzw. „bezforemne nauki”, jeden z najważniejszych aspektów *Sutry platformy*. W sekcji 20. Szósty Patriarcha naucza o obecności trzech ciał buddy (三身 *sānshēn*, skt. *Trikāya*, w języku polskim nazywane również trzema stanami buddy) w fizycznym ciele praktykującego. Według niego, *Dharmakāya* (法身 *fǎshēn*), *Sambhogakāya* (報身 *bàoshēn*) oraz *Nirmāṇakāya* (應身 *yīngshēn*) są nierozzerwalnie związane z naturą buddy wszystkich istot. Ponieważ jednak przesłaniają je błędne poglądy, wielu praktykujących poszukuje ich na zewnątrz. (Huineng i Yampolsky 2012: 141-143).

W sekcji 21. przekazane są cztery ślubowania (四弘大願 *sì hóngdà yuàn*), dotyczące kolejno: wyzwolenia wszystkich czujących istot, odcięcia wszelkich negatywnych emocji, zgłębienia wszystkich buddyjskich nauk i urzeczywistnienia nieprzewyższonej ścieżki Buddy. Dalej wyjaśniono, że pierwsze ślubowanie nie powinno być traktowane dosłownie (jest jedynie metodą pracy z altruistyczną motywacją). W istocie wszystkie istoty muszą same osiągnąć wyzwolenie przez rozpoznanie prawdziwej natury własnego umysłu. Odcięcie negatywnych emocji oznacza w tym kontekście odrzucenie w umyśle tego, co nieprawdziwe i błędne. Ostatnie ślubowanie nakazuje praktykującemu zachowywać w każdej sytuacji skromność, szacunek dla wszystkich istot, unikać przywiązania i, ostatecznie, przebudzić się w mądrości pradźni (Huineng i Yampolsky 2012: 143-144).

Sekcja 22. zawiera nauki dotyczące „bezforemnej skruchy” (無相懺悔 *wúxiàng chànhuǐ*), które pozwalają praktykującemu uwolnić się od skutków wcześniejszych negatywnych działań. Huineng uważa, że werbalne wyznawanie grzechów buddom nie ma sensu, zamiast tego zaleca „w każdej sytuacji praktykować nie-działanie” (永斷不作 *yǒng duàn bù zuò*). Można to zrozumieć jako pozbycie się negatywnych emocji i złudzeń oraz nigdy niewykonywanie nigdy więcej przynoszących cierpienie działań (Huineng i Yampolsky 2012: 144-145).

W sekcji 23. Huineng przekazał „bezforemne nauki o trzech schronieniach” (無相三歸依戒 *wúxiàng sān guīyī jiè*). W tym fragmencie Szósty Patriarcha utożsamia Buddę z oświeceniem (覺 *jué*), Dharmę — z prawdą (正 *zhèng*), a Sanghę — z czystością (淨 *jìng*). Poleca swym uczniom przyjąć schronienie we własnej oświeconej naturze umysłu, trzymając się z daleka od innych buddów i nauk. Obiecuje, że jeśli tak uczynią, ich umysł nie będzie splamiony złudzeniami i fizycznym pożądaniem. Przyjęcie schronienia w Dharmie ma chronić przed błędnymi poglądami i przywiązaniem. Polegając zaś na Sandze, praktykujący nie będzie ulegał przeszkadzającym emocjom i złudzeniom (Huineng i Yampolsky 2012: 145-146).

W sekcjach 24-26 Szósty Patriarcha udziela wyjaśnień na temat *Mahapradźniaparamity*. Huineng podkreśla tu, że Dharmę należy praktykować w swoim umyśle, a nie jedynie bezmyślnie powtarzać. W tradycji Chan recytacja sutr z gatunku *Mahapradźniaparamity*, takich jak *Sutra Diamentowa* lub *Sutra Serca* jest bowiem jednym z rodzajów praktyki medytacyjnej. Wyjaśniając znaczenie nazwy *Mahapradźniaparamita*, Huineng interpretuje pierwszy jej człon, sanskryckie słowo *mahā* (‘wielki’, chińskie odwzorowanie fonetyczne: 摩訶 *móhē*), jako odniesienie do nieograniczonej przestrzeni umysłu, która będąc pusta, zawiera w sobie wszystkie zjawiska. Człowiek, który praktykuje zasadę *mahā* nie powinien ani lgnąć do zjawisk, ani odpychać ich, lecz traktować je dokładnie tak, jak przestrzeń nieba. *Pradźnia* (skt. *prajñā*, ‘mądrość’, chińskie odwzorowanie fonetyczne: 般若 *bōrě*) oznacza, że w umyśle praktykującego, w żadnej myśli nie może pojawić się niewiedza. *Paramita* (skt. *pāramitā*, chińskie odwzorowanie fonetyczne: 波羅密多 *bōluómìduō*) oznacza „osiągnięcie drugiego brzegu”. Huineng mówi, że ten, kto zrozumie znaczenie słowa *paramita*, będzie poza narodzinami i śmiercią (Huineng i Yampolsky 2012: 146-148; Buswell 2004: 666).

Sekcja 27. mówi o czystej naturze zaciemnień. Huineng naucza tu, że gdy medytujący pozbędzie się przeszkadzających emocji, zostanie tylko *pradźnia*, która jest zawsze obecna i nieoddzielna od umysłu. Ponieważ prawdziwą istotą niewiedzy, złudzeń i błędnych myśli jest natura buddy, praktykujący nie powinien próbować się ich pozbyć, a jedynie rozpoznać ich prawdziwą istotę (Huineng i Yampolsky 2012: 148-149).

W sekcjach 28-30 Szósty Patriarcha mówi o naturalnych predyspozycjach słuchaczy i praktykujących oraz o mądrości pradźni, nieoddzielnej od prawdziwej natury umysłu. Na wiele sposobów parafrazuje informację o tym, że zwykły człowiek różni się od Buddy tylko zrozumieniem nauk i poziomem urzeczywistnienia. W sekcji 28. zachwala on ponadto *Sutrę Diamentową* jako tekst, który sam w sobie wystarcza do osiągnięcia stanu umysłu zwanego *prajñā samādhi* (z skt. „wchłonięcie medytacyjne pradźni”, chińskie odwzorowanie fonetyczne: 般若三昧 *bōrě sānmèi*). Stosuje przy tym parabolę o królu smoków, który zbiera wodę z oceanu i zrzuca ją na ziemię. Jeśli wielki deszcz spadnie na stały ląd, wówczas miasta i wioski spłyną jak trawa i liście. Jeżeli jednak woda spadnie na taflę oceanu, nic się nie wydarza. Podobnie człowiek nieposiadający odpowiednich zdolności i predyspozycji nie będzie w stanie zrozumieć tych nauk. Jednak gdy człowiek praktykujący *Mahajanę* usłyszy tekst sutry, jego umysł otworzy się i będzie mógł się przebudzić. Mimo że natura umysłu tych dwóch typów ludzi jest taka sama, słuchacz nie-

posiadający głębokiego zrozumienia nie jest w stanie osiągnąć przebudzenia bezpośrednio po usłyszeniu nauk. Powodem tego są błędne poglądy oraz przeszkadzające emocje. Kiedy jednak rozpozna on pradžnię w swoim umyśle, nie będzie już musiał polegać na intelektualnym pojęciu nauk (Huineng i Yampolsky 2012: 149-150).

W sekcji 31. Huineng naucza o roli nauczyciela duchowego na ścieżce. Praktykujący, który nie jest w stanie w jednej chwili rozpoznać natury swojego umysłu, patrząc w głąb siebie i obserwując swój umysł, powinien znaleźć mistrza, który będzie mógł go pokierować. Następnie podaje, że dobry nauczyciel to człowiek, który rozumie, że właściwą ścieżkę stanowi Dharma Najwyższego Pojazdu. Ten jednak, kto potrafi sam rozpoznać naturę swego umysłu, nie powinien szukać nauczyciela na zewnątrz, lecz wewnątrz siebie, i urzeczywistnić brak myśli (Huineng i Yampolsky 2012: 151-153).

Sekcja 32. zawiera zalecenia Huinenga na temat przekazu doktryny Nagłego Oświecenia w następnych pokoleniach. Patriarcha poleca swym uczniom praktykować te nauki wspólnie i chronić je, obiecując, że ten, kto poświęca temu całe swoje życie, bez wątpienia „wstąpi w szeregi świętych” (入聖位 *rù shèngwèi*). Wraz z naukami subityzmu przekazuje również ostrzeżenie, żeby nie wyjaśniać tych nauk ludziom, którzy nie są na nie gotowi — nieposiadającym właściwego zrozumienia i determinacji. Na pewno nie przyniesie im to bowiem pożytku, a może nawet im zaszkodzić (Huineng i Yampolsky 2012: 153-154).

W sekcji 33. Huineng przekazał swoim uczniom „wiersz usuwający negatywną karmę” (滅罪頌 *miè zuì sòng*). Według tego wiersza, praktyka szczodrości (布施 *bùshī*) i zasiewania nasion przyszłego szczęścia (修福 *xiūfú*) nie są same w sobie wystarczające do osiągnięcia ostatecznego wyzwolenia i oświecenia. Nawet jeśli praktyka ta przyniesie pożądane rezultaty, nie usunie ona z umysłu negatywności. Ten, kto pragnie je wykorzenić, musi w swoim umyśle usunąć ich przyczyny, wyrazić skruchę i pilnie praktykować nauki Mahajany (Huineng i Yampolsky 2012: 154-155).

Sekcja 34. zawiera dialog prefekta Wei Qu z Szóstym Patriarchą na temat nauk, udzielonych cesarzowi Wu z Liang (***) Liáng Wǔ Dì) przez Pierwszego Patriarchę, Bodhidharmę. Według legendy, cesarz zapytał mistrza, czy budując świątynie, składając ofiary mnichom i praktykując szczodrość zebrał zasługę. Bodhidharma odparł: „Nie zebrałeś żadnej zasługi”. Cesarz, słysząc taką odpowiedź, poczuł się bardzo rozczarowany i wygnał Pierwszego Patriarchę ze swego królestwa (***) to było bodajże z sutry diamentowej — sprawdzić pochodzenie tej anegdoty ***). Według Huinenga, zasługa powstaje z umysłu i w umyśle, a więc jedynym sposobem na jej zgromadzenie jest spoglądanie we własną naturę buddy, w *dharmakāya*, i oddawanie czci. (***) komu? odciecie ego). (Huineng i Yampolsky 2012: 155-156).

3 Historyczne reperkusje *Sutry platformy*

Lorem ipsum dolor sit amet.

Glosariusz

Mahajana, Buddyzm Mahajany (大乘佛教 *Dàshèng fójiào* lub *Dàchéng fójiào*, ‘buddyzm Wielkiego Wozu’, od skt. *Mahāyāna*, ‘wielki wóz’, nazywany również buddyzmem Wielkiej Drogi) — jeden z trzech głównych odłamów buddyzmu (dwa pozostałe to Hinajana, tzw. Mała Droga lub Mały Wóz, oraz Wadźrajana, Diamentowa Droga lub Diamentowy Wóz). Filarami Mahajany są wyzwalająca mądrość i współczucie dla wszystkich czujących istot, rozwijane w równowadze. Do buddyzmu Mahajany zalicza się m.in. buddyzm Chan i Zen, Szkołę Czystej Krainy, a także szkołę Gelugpa buddyzmu tybetańskiego.

Szkoła Czystej Krainy, zwana również **Szkołą Czystej Ziemi** lub **amidysem** — tradycja buddyzmu chińskiego, w której za najważniejszą postać przyjmuje się *Buddę Amitabhę* (阿彌陀佛 *Āmítuófó*). Celem praktyki tej tradycji jest odrodzenie po śmierci w Czystej Krainie tego buddy, *Sukhavati* (w języku chińskim nazywana 極樂 *Jílè*, 安樂 *Ānlè* lub 西天 *Xītiān*).

Zasługa (功德 *gōngdé*, skt. *punya*) w większości tradycji buddyzmu odnosi się do dobrych wrażeń karmicznych, zebranych w rezultacie właściwego postępowania i podążania ścieżką duchową. (Buswell 2004: 532).

Niższe Sfery Egzystencji: Według kosmologii buddyjskiej, istoty krążące w samsarze, tj. uwarunkowanej egzystencji, od niemającego początku czasu odradzają się w jednej z sześciu sfer egzystencji, zależnie od swojej karmy i indywidualnych skłonności. Trzy z nich, sfera niebiańska (天道 *tiāndào*, skt. *devaloka*), którą zamieszkują bogowie, sfera półbogów lub asurów (阿修羅 *Āxiūluódào*) i sfera ludzi (人道 *réndào*), nazywa się trzema wyższymi sferami egzystencji (三善道 *sān shàndào*), ponieważ życie w tych sferach jest relatywnie przyjemne. Trzy niższe sfery egzystencji, sfera zwierząt (畜牲道 *chùshēngdào*), sfera głodnych duchów lub pretów (餓鬼道 *èguǐdào*) oraz sfery piekielne (地獄道 *dìyùdào*), w których życie pełne jest cierpienia, nazywane są niższymi sferami egzystencji (三惡道 *sān èdào*).

Mahapradźniaparamita (skt. *Mahāprajñāpāramitā*, chiń. 摩訶般若波羅蜜多 *Móhē Bōrě Bōluómìduō*, ‘Wielka Doskonałość Mądrości’).

Dynastia Zhou (周朝 *Zhōu Cháo*) — dynastia rządząca Chinami w latach ok. 1045-256 p.n.e. Dzieli się na tzw. Zachodnią Dynastię Zhou i Wschodnią Dynastię Zhou.

Sutra Diamentowa (金剛經 *Jīngāng jīng*, skt. *Vajracchedikā Prajñāpāramitā Sūtra*)

Sutra Serca (skt. *Prajñāpāramitā Hṛdayasūtra*, chiń. 般若波羅蜜多心經)

Streszczenie w języku polskim

Streszczenie w języku polskim.

Abstract in English

Abstract in English.

中文摘要

我们还是按照既定的道路往下走。

Bibliografia

- Huineng, Mou-lam Wong i Christmas Humphreys. 1973. *The sutra of Wei Lang (or Hui Neng)*. Westport, Conn: Hyperion Press. <http://www.sinc.sunysb.edu/Clubs/buddhism/huineng/content.html>
- Huineng i Hsüan Hua. 1977. *The Sixth Patriarch's Dharma jewel platform sutra, with the commentary of Tripitaka Master Hua* [translated from the Chinese by the Buddhist Text Translation Society]. San Francisco: Sino-American Buddhist Association. http://www.cttbusa.org/6patriarch/6patriarch_contents.asp
- Huineng, *Sutra Szóstego Patriarchy Zen*, tłumacz nieznany, <http://www.zen.ite.pl/teksty/sutra6.html>
- McRae, John R. 1986. *The Northern School and the formation of early Ch'an Buddhism*. Honolulu: University of Hawaii Press.
- Bodhidharma, and Jeffrey L. Broughton. 1999. *The Bodhidharma anthology the earliest records of Zen*. Berkeley, Calif: University of California Press.
- Huineng i John R. McRae. 2000. *The Platform Sutra of the Sixth Patriarch: translated from the Chinese of Tsung-pao*. Berkeley, CA: Numata Center for Buddhist Translation and Research.
- William E. Soothill i Lewis Hodous. 2003. *A Dictionary of Chinese Buddhist Terms*. RoutledgeCurzon.
- Buswell, Robert E. 2004. *Encyclopedia of Buddhism*. New York: Macmillan Reference.
- McRae, John R. 2004. *Seeing through Zen encounter, transformation, and genealogy in Chinese Chan Buddhism*. Berkeley, Calif: University of California Press.
- Anonim 佚名 2007. "Fojiao de futian" 佛教的福田 [Pola błogosławieństw w buddyzmie]. *Zhongguo minzu bao* 中國民族報, za: http://www.wuys.com/news/Article_Show.asp?ArticleID=12791
- Nydahl, Ole. 2010. "Sześć wyzwalających działań". *Diamentowa Droga* 34. http://diamentowadroga.pl/dd34/szesc_wyzwalajacych_dzialan
- Huineng, Morten Schlütter i Stephen F. Teiser. 2012. *Readings of the Platform sūtra*. New York: Columbia University Press.
- Huineng, Philip B. Yampolsky i Huineng. 2012. *The Platform sutra of the Sixth Patriarch the text of the Tun-huang manuscript*. New York: Columbia University Press.
- Schuman, Michael. 2015. *Confucius: and the world he created*. New York: Basic Books.